

УДК 81'42; 373.2; 373.7; 282.2; 276
 DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/56-3-19>

Марія ЦУРКАН,
 orcid.org/0000-0003-2866-1743
 доктор педагогічних наук, кандидат філологічних наук,
 професор кафедри суспільних наук та українознавства
 Буковинського державного медичного університету
 (Чернівці, Україна) maria-ts77@ukr.net

СТИЛІЗАЦІЯ ПОБУТОВОСТІ В ХУДОЖНІЙ ОПОВІДІ ЗА УЧАСТІ РОЗМОВНИХ ФОРМ ІМЕН ПЕРСОНАЖІВ (НА МАТЕРІАЛІ ПРОЗОВИХ ТВОРІВ ПИСЬМЕННИКІВ БУКОВИНИ)

У статті описано роль розмовних форм імен персонажів у художній оповіді буковинських письменників, які репрезентують етнонаціональні, соціальні маркери стилізації образу персонажа і традиційні прийоми формування оповідної структури твору. Зазначено, що дослідження мови художнього твору в аспектах історії мови і стилістики пов'язане в теорії літературної мови також із кореляцією категорій «розмовність» і «народнорозмовність», для яких спільною основою є орієнтація на певну модель усного розмовного спілкування, що має територіальні, соціальні різновиди. Наголошено, що функціонально-стилістична категорія розмовності – одна з визначальних у концепції розвитку літературної мови загалом і мови художньої прози зокрема. Саме вона акумулює моделі, способи, прийоми використання засобів стилізації розмовності та вектори їхньої модифікації, пов'язані з часово-просторовою динамікою літературно-мовного процесу.

Звернено увагу на розмовні форми офіційних імен, що створюють основу для стилізації колориту повсякденності в безпосередній комунікації персонажів, а також на вторинні неофіційні номінації осіб та їх значення в мові твору. Підкреслено, що лексичні засоби стилізації розмовності як ключові складники вищезазначеної лінгвістичної категорії спрямовані на виконання номінативної, етнографічної та експресивно-виражальної функцій як загальних, так і власних назв. Зауважено, що в сучасній прозі письменників Буковини зафіксовано і функціонування псевдонімів, або псевдо, що відіграють роль соціальної характеристики особи. Підсумовано, що зафіксовані в індивідуальній мовній практиці письменників Буковини засоби стилізації розмовності, серед яких і розмовні форми імен персонажів, синтезовано створюють мовно-предметне тло й мовну характеристику персонажів у монологах або діалогах, у переповідних структурах, невластиві прямій мові, типізують сучасні соціокультурні умови побутового життя, уналежнення персонажів до певних різновидів субкультур, надають образам персонажів індивідуальності.

Ключові слова: розмовність, побутовість, художній текст, письменники Буковини, імена персонажів.

Mariia TSURKAN,
 orcid.org/0000-0003-2866-1743
 Doctor of Pedagogical Sciences, Candidate of Philological Sciences,
 Professor at the Department of Social Sciences and Ukrainian Studies
 Bukovyna State Medical University
 (Chernivtsi, Ukraine) maria-ts77@ukr.net

STYLIZATION OF DOMESTICITY IN ARTISTIC STORY WITH THE PARTICIPATION OF CONVERSATION FORMS OF THE NAMES OF THE CHARACTERS (BASED ON THE PROSE WORKS OF BUKOVYNA WRITERS)

The article describes the role of colloquial forms of character names in the artistic narrative of Bukovyna writers, which represent ethno-national, social markers of character image stylization and traditional methods of forming the narrative structure of the work. It is noted that the study of the language of an artistic work in the aspects of the history of language and stylistics is also connected in the theory of literary language with the correlation of the categories "colloquialism" and "vernacularity", for which the common basis is an orientation to a certain model of oral conversational communication, which has territorial, social varieties. It is emphasized that the functional and stylistic category of colloquialism is one of the determining factors in the concept of the development of the literary language in general and the language of artistic prose in particular. It is she who accumulates models, methods, methods of using means of stylization of colloquialism and vectors of their modification, related to the time-space dynamics of the literary-linguistic process.

Attention is paid to colloquial forms of official names, which create a basis for stylization of everyday color in the direct communication of characters, as well as to secondary unofficial nominations of persons and their meaning in the language of the work. It is emphasized that the lexical means of colloquial stylization as key components of the

above-mentioned linguistic category are aimed at fulfilling the nominative, ethnographic and expressive functions of both common and proper names.

It is noted that in the modern prose of Bukovyna writers, the functioning of pseudonyms, or pseudos, which play the role of a social characteristic of a person, is also recorded. It is concluded that the means of colloquial stylization recorded in the individual language practice of Bukovyna writers, including the colloquial forms of the names of the characters, synthesize the linguistic and subject background and the linguistic characteristics of the characters in monologues or dialogues, in narrative structures, non-direct speech, typify the modern socio-cultural conditions of everyday life, the belonging of the characters to certain types of subcultures, give the images of the characters individuality.

Key words: colloquialism, everyday life, artistic text, writers of Bukovyna, names of characters.

Постановка проблеми в загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Дослідження мови прози буковинських письменників – один із важливих аспектів сучасної лінгвостилістики, орієнтованої на а) опрацювання словника мови сучасних українських письменників Буковини – лексики та фраземіки, їхньої тематичної основи, співвіднесеної з ідейно-естетичним змістом прози та узагальненої в ній повсякденно-побутової свідомості населення Західної України початку ХХІ ст.; б) систематизацію ситуативно усталених комунікем, що засвідчують національні та етнічні особливості спілкування персонажів, прототипами яких стали сучасні носії буковинського, покутського, гуцульського говорів.

Мета статті – описати роль розмовних форм імен персонажів у художній оповіді письменників Буковини початку ХХІ століття.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Особливості літературно-мовного процесу на Буковині, мови буковинських письменників у її поліжанровому вияві вивчали з погляду історії української літературної мови та діалектології Н. Бабич, В. Бузинська, К. Герман, Н. Гуйванюк, О. Кульбабська, Л. Марчук, Г. Морараш, В. Прокопенко, Н. Руснак, М. Станівський, В. І. Статєєва, Л. Ткач, С. Шабат-Савка, Н. Шатілова та ін; лінгвостилістики – Н. Гуйванюк, І. Демченко, В. Заїць (Берегеч), М. Івасюта, Ю. Карпенко, О. Криштанович, М. Крупа, А. Майборода, М. Максим'юк, Т. Мороз, Л. Томусяк, З. Франко та інші. На тлі різноаспектних підходів до опрацювання мови письменства Буковини, зокрема й сучасного, поза увагою дослідників залишився аспект комплексного аналізу системи і структури засобів стилізації розмовності як важливих компонентів повсякденно-практичної мовної свідомості.

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю вивчення мовотворчості сучасних письменників Буковини, зокрема з'ясування змісту та ролі визначальної функціонально-стилістичної категорії «розмовність» у художній оповіді митців, а також окреслення функцій розмовних форм імен персонажів в аналізованих текстах.

У статті використано загальнонаукові методи аналізу й синтезу, а також лінгвістичні – описовий, структурний, метод компонентного аналізу.

Виклад основного матеріалу. Розмовні явища віддавна були об'єктом розгляду історії літературної мови. Їх витлумачували як явища народнорозмовності, оскільки предмет цієї галузі мовознавства – вивчення способів формування книжної мови на тлі взаємодії з усно-розмовною, що має ареальну та соціальну диференціацію. За визначенням Н. Гуйванюк, «розмовне мовлення – це реальне буття мови, мовлення, проголошене безпосередньо у процесі спілкування, не підготовлене задалегідь, вимовлене вголос і спрямоване безпосередньо на слухача» (Гуйванюк, 2009: 7). Дослідження мови художнього твору в аспектах історії мови і стилістики пов'язане в теорії літературної мови також із кореляцією категорій «розмовність» і «народнорозмовність», для яких спільною основою є орієнтація на певну модель усного розмовного спілкування, що має територіальні, соціальні різновиди.

Функціонально-стилістична категорія розмовності – одна з визначальних у концепції розвитку літературної мови загалом і мови художньої прози зокрема. Саме вона акумулює моделі, способи, прийоми використання засобів стилізації розмовності та вектори їхньої модифікації, пов'язані з часово-просторовою динамікою літературно-мовного процесу.

Лексичні засоби стилізації розмовності як ключові складники вищезазначеної лінгвістичної категорії спрямовані на виконання номінативної, етнографічної та експресивно-виражальної функцій як загальних, так і власних назв. Із-поміж загальноновживаних лексем із семантикою розмовності, що охоплює і стилістично нейтральні номінації з ознаками побутовості, у мові аналізованої прози зафіксовано побутовизми у статусі: а) загальноновживаної утрадиційненої, питомої побутової лексики; б) новітніх лексем, що з'явилися в реєстрі побутовизмів відносно недавно – 10–20 років тому. За семантичними ознаками традиційні побутовизми – назви одягу, взуття, посуду, страв, напоїв, хатнього начиння,

нескладних технічних пристроїв та сільського реманенту, приміщень і надвірних будов, рослин тощо. Новітня лексика – назви засобів гігієни, одягу, взуття, предметів китайського виробництва, сучасних марок легкових машин та машин спеціального призначення, магазинів, засобу зв'язку, тобто це номінації, що створюють мовно-предметне тло повсякденного життя українців.

Мова прози сучасних письменників Буковини, у якій утілено мовну картину світу буковинців, гуцулів і покутян, носіїв південно-західного наріччя, відображає особливості функціонально-стилістичного та мовно-естетичного навантаження розмовної лексики. Зокрема, важливу роль у художній оповіді відіграють власні назви, Мовознавці, по-різному формулюючи оцінки ролі та функцій модифікованих у текстах розмовних лексем, сходяться на тому, що вони виконують комунікативну, етнографічну та експресивно-виражальну функції (С. Бирик, 2010; С. Єрмоленко, 1967: 16; А. Зеленько, 1983; П. Гриценко, 1983: 36 та ін.).

Дослідники давно відзначали, що характерологічні засоби в наративних компонентах тексту особливо помітні в прозі на теми села і провінційного міста. Це творчість суспільно-політичної та побутової тематики (М. Матіос, Г. Тарасюк, В. Кожелянко, В. Михайловський), а також сатиричні твори (М. Лазарук, Г. Тарасюк). Така жанрово-тематична диференціація також впливає на способи утворення власних імен-антропонімів і на їх стилістичне забарвлення.

У творах на теми буковинського сільського побуту саме розмовні форми офіційних імен створюють основу для стилізації колориту повсякденності в безпосередній комунікації персонажів за допомогою:

1) форм імен із суфіксом **-к-**, **-ут-**, **-ичк-**: *А молодшого, Назарка, силоміць на Донбас вивезли* (МБС, с. 241); – *Надько! Два по сто в одну тару*, (І, с. 69); *Тараска один раз біла електрика* (СД, с. 14); *Васюта чомусь не носить свого онука в садок у одних штаненятах, а лиш загортає в коцик* (СД, с. 5); *Марусичка у щирості своїй утішено розхитує головою* (МБС, с. 28);

2) зменшувально-ласкавих найменувань осіб: *А в Стьопика – ціла короварня!* (КТ, с. 5);

3) просторічних форм непоширених на Буковині імен людей: *Сірожа, чоловік, все при начальстві крутився* (КТ, с. 4);

4) характерних регіональних форм антропонімів: *Федьо осідлав був свого барана і повіз на нім сина до школи* (СД, с. 6); *Німа Катрінка також лиш на мигах показує, і ніхто її дурною не називає* (СД, с. 15), *Одокія, а по-домашньому Доця, – він-*

чана жінка старшого Чев'юкового сина Павла? (МН, с. 9); *Тонця, Антоніна моя найменша, сплалася на нитку, бо то було акурат перед її сватанням, то дівка боялася, аби свати не подумали, що мама її не сповна розуму* (Н, с. 224); *Мидорця на те невпевнено звела брови підківками* (МБС, с. 120).

Окремі текстові уривки дають уявлення про ціннісні орієнтації носіїв мови щодо найменувань осіб у Західній Україні. Ця інформація прозора там, де нанизуються цілі ряди власних назв: *Геофіла з сестрою Анною підгортала в городі картоплю, трійко її старшеньких хлопчиків – Амбросій, Маковій і Хризонт – неподалік пасли корови, а меншенькі – Танасій і Прокіп – бавилися поруч, коли на безмовній сільській дорозі закурило пилугою з-під численних кінських копит, а довокoliшиня тиша заповнилася багатоголосим чужим швартоїнням* (МН, с. 153); *Зроду-віку Юр'яна знала, що випране вбрання треба вішати, як і носити, по-людськи* (Н, с. 6); *Правда, трохи встидно найстаршій доньки Павлінки, що сама плекає річну Паютку* (Н, с. 8). Особливо виразно ця особливість постає в обіграному на протиставленні словоформ контексті, пор.: *Я ж Стефко чи Штефко, ну Стьопа...* (І, с. 85).

Розмовний колорит мають й імена жінок, утворені за традиційними моделями:

1) похідні від імен жінок з суфіксом **-к-**: *Жінка, що жила тихо й беззвучно – як ласиця, голосу Маруськи добре не знав навіть її чоловік* (Н, с. 93);

2) похідні від імені чоловіка з суфіксом **-их/-іх-**: *І це щастя Барабашиха ще довго носила в собі* (МБС, с. 249); *Але рідко хто називав Марусичку Яриною. Усі – Дьордїїха* (МБС, с. 27); *А Павлиха дала тоді трошки бринзи, жменьку сиру і відро бараболь* (СД, с. 20); *І хреститься праворуч неї Ілациха, в котрої лиш Бог знає, де її Ілак подівся* (Н, с. 90);

3) похідні від прізвища чоловіка з суфіксом **-к-**: – *Чуєте, Варварчучко, не переказував ніхто ніякої вістки від Івана? – з самого ранечка кричить почерез паркан Оксена Притулячка* (МН, с. 99); *Але стара Фулячка, що після кожного збігленяти відпоювала Юр'яну льоном, чорними гіркими черешнями й якимись – лиш їй відомими – зіллям* (Н, с. 8); *Гафія Нестерючка першою подала з хати голос* (МБС, с. 51);

4) похідні від прізвища чоловіка з суфіксом **-ов-**: *Це Міця, Маруська Паленюкова, рве голос криком* (Н, с. 93). Цей тип номінацій персонажів-жінок має, крім того, регіональну особливість іменування людей.

Як і в реальному сільському середовищі, у творах, що відображають повсякденні ситуації спілкування, широко вживають назви осіб, утворені

за моделями: 1) „власне ім'я + прикладка-назва роду заняття” (*Мало того, що встиду набрався сторонський чоловік, привітавшись із Василем-теслею „Слава Йсу, Бог на поміч, ксьондзе!”*, то ще ним же мало не був битий (СД, с. 18); 2) „власне ім'я + прикладка-назва способу поведінки, психологічного типу” (*Коли б ото Василю зараз зустрілася Маринька-богодуха, можна б і не журитися невістчиною тяжбою* (МН, с. 33); *Але ходить Маринька-черниця по світу зі складеними до молитви долонями – нікому жити не заважає* (МН, с. 34).

Окремий різновид літературно-художніх антропонімів у мові української прози – прізвиська – розмовні вторинні неофіційні номінації осіб, які є знаками-визначниками:

а) особливостей поведінки персонажа: *Варвара, до якої припечаталось прізвисько Злодійка*, мало не від хати до хати носила новину – аж давилася від нетерплячки (СД, с. 63), зокрема й мовної – мовні звички (*У Тисовій Рівні його [Стринаду. – М. Ц.] прозивали „потаи”*. Кожному, леда хто в селі занедужає чи занепаде духом, Стринада, що був говірливий, як баба, давав незмінну пораду: – *Зга-сіть потаишу, дайте випити – зразу попустить* (МН, с. 79); мовні вади (*Той, кого в Тисовій Рівні називали Німим, був Олекса Говдя по метриці. Німим вернувся з цісарської війни* (МН, с. 45);

б) зовнішніх ознак персонажа: *Деся під обід двері в кабінет директора місцевої восьмирічки відчинилися з шумом і гуркотом – і почерез поріг ввалився-вкотився Дмитро Одайний – комірник колгоспу, якого в селі називали Член Колобок за його опецькувату і круглу фігуру і за непомірно часте вживання слова „член”* (СД, с. 51); *В селі знали: від народження кривонога Василю, якій, не криючись, привіщувалися Кривою Качкою, володіє чимось більшим, ніж простим ворожбитством* (МН, с. 34);

в) кола зацікавлень їхніх носіїв. Деякі з них виражають ставлення до носія імені (*Матронку в селі називають Михайловим чудом. Точніше, Михайло сам її так прозвав* (СД, с. 84). Пор. мотивацію: – *Гості! Дорогі мої набутливі гості, дивіться на Михайлове чудо, любуйтеся Михайловим чудом, набувайтеся коло Михайлового чуда! На Михайлове чудо дивіться! – на одній руці крутив її над головами гостей, немовби веселу різнокольорову квітку* (СД, с. 85). У наративній канві такі номінації особливо прикметні, оскільки вони незвичайні, індивідуалізовані, створені з певною конотацією. Це характерологічний тип власного імені-антропоніма. Крім загальнонаціональних засобів, що є основою утворення нового вторин-

ного імені, персонажі в прозі сучасних письменників Буковини можуть мати і характерні для цього регіону найменування осіб, як-от, **Цвичок** від ‘цвик’ (цвях). У тексті: *Ніхто не знав, та й не допитував ніколи, Іванового прізвища, лише відколи світ та сонце люди і діти в Черемошнім прізвищувалися йому Цвичком, бо дуже любив Іван збирати по довколишніх селах залізничя, а найбільше – цвяхи, по-тутешньому „цвики”, з яких згодом робив дрімби і продавав їх чи то в Кутах, чи в Косові на базарі* (СД, с. 36).

Нерідко письменник, моделюючи портрет персонажа, мотивує вторинність імені за допомогою усно-розмовної конструкції: *припечаталось прізвисько; в селі називали; привіщувалися (йому); в селі називають; називали; прозивали*. М. Матіос в одному з творів зазначає, що це явище досить поширене в повсякденній західноукраїнській сільській комунікації: *Люди часом люблять помішкуватися з іншого, то й привіщуються. А воно не завжди від злости буває. І не завжди правда* (СД, с. 18).

Інший приклад традиційного ідентифікування особи в умовах сільського дискурсу дають мікроконтексти, де власне ім'я розширене через метамовний коментар – вказівку на родові, родинні зв'язки, наприклад: – *Даруся – донька Михайла Глащука, сина Петрового* (СД, с. 168); – *Мама Матронка – донька Івана Яків'юка, сина Тимофія з Малинешного* (СД, с. 169); – *Та ж Вася! Ходорківського Богдана зять!* (КТ, с. 116). На нашу думку, такий тип номінації особи в художній прозі відображає певний тип її поліфонізму – акцент на типажності для соціохронотопу.

У сучасній прозі письменників Буковини фіксуємо і таке рідкісне явище в художній ономастиці, як функціонування псевдонімів, або псевдо. Це пов'язано з історичними подіями середини ХХ ст. – з образним відображенням деяких сторінок із підпільної діяльності УПА, представники якої мали характерні вторинні імена, що виконували функцію соціальної характеристики особи, наприклад: *Хлопець був черемошнянський. Юрка Огронника син. Іван, на псевдо Яструб* (СД, с. 157).

Висновки. Отже, у мові аналізованої прози широко використовується і семантико-стилістичний потенціал власних імен-антропонімів, і паралельно вони, насичуючи тексти, утримують тенденцію до стилізації розмовності в них. Загалом, зафіксовані в індивідуальній мовній практиці письменників Буковини засоби стилізації розмовності, серед яких і розмовні форми імен персонажів, синтезовано створюють мовно-

предметне тло й мовну характеристику персонажів у монологіях або діалогах, у переповідних структурах, невласне прямій мові, типізують сучасні соціокультурні умови побутового життя, уналежнення персонажів до певних різновидів субкультур, надають образам персонажів індивідуальності.

Перспективою подальшого дослідження є вивчення засобів стилізації розмовності в художніх творах, пов'язане з аналізом стильових текстів різних жанрів, що сприятиме поглибленню досліджень окремих ідіостилів, а також розширенню реєстру розмовних елементів у словнику національної літературної мови.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бирик С. П. Оповідність в українській художній прозі : монографія. К.; Луганськ : Вид-во ДЗ „ЛНУ імені Тараса Шевченка”, 2010. 288 с.
2. Гриценко П. Ю. Мови чисті джерела. *Культура слова*. 1983. Вип. 25. С. 32–38.
3. Гуйванюк Н. В. Особливості розмовного синтаксису у творах Ольги Кобилянської. Науковий вісник Чернівецького університету : зб. наук. праць / наук. ред. Б. І. Бунчук. Чернівці : Рута, 2009. Вип. 475–477 : Слов'янська філологія. С. 7–15.
4. Зеленько А. С. Про деякі функції діалектизмів у мові художньої літератури. *Культура слова*. 1983. Вип. 22. С. 39–41.
5. Єрмоленко С. Я. Народно-розмовна традиція в літературно-художньому мовленні. *Питання мовної культури : зб. наук. праць*. К. : [б. в.], 1967. Вип. 2. С. 14–32.
6. Кульбаська О. Прагматичні функції вторинних предикатних синтаксем адвербіального типу (на матеріалі мови творів письменників Буковини). Науковий вісник Чернівецького університету : зб. наук. праць / наук. ред. Б. І. Бунчук. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2011. Вип. 545–546 : Слов'янська філологія. С. 272–280.
7. Кульбаська О. „Пишу, як серце диктує...” (Роль Сидора Воробкевича в історії української літературної мови на Буковині в другій половині XIX ст.). *Українська мова*. 2012. № 1. С. 116–130.
8. Цуркан М. Соціально-територіальні та соціально-культурні параметри функціонально обмеженої розмовної лексики. Науковий вісник Чернівецького університету : зб. наук. праць / наук. ред. Б. І. Бунчук. Чернівці : Рута, 2014. Вип. 732–733 : Слов'янська філологія. С. 271–277.

ТЕКСТОВІ ДЖЕРЕЛА

- І – Лазарук М. Інавгурація. Чернівці : Книги–XXI, 2006. 248 с.
 КТ – Тарасюк Г. Короткий танець на Віденському балу. Бровари : Відродження, 2009. 222 с.
 МБС – Михайловський В. І. Мелодія білого смутку. Чернівці : Прут, 2013. 408 с.
 МН – Матіос М. Майже ніколи не навпаки. Львів : ЛА „Піраміда”, 2008. 181 с.
 Н – Матіос М. Нація. Львів : ЛА „Піраміда”, 2007. – 256 с.
 СД – Матіос М. Солодка Даруся. Львів : ЛА „Піраміда”, 2007. 186 с.

REFERENCES

1. Bybyk S. P. Opovidnist v ukrainskii khudozhnii prozi : monohrafiia [Narrative in Ukrainian fiction: a monograph]. K.; Luhansk : Vyd-vo DZ „LNU imeni Tarasa Shevchenka”, 2010. 288 s. [in Ukrainian].
2. Hrytsenko P. Yu. Movy chysti dzherela [Languages are pure sources]. *Kultura slova*. 1983. Vyp. 25. S. 32–38 [in Ukrainian].
3. Huivaniuk N. V. Osoblyvosti rozmovnoho syntaksysu u tvorakh Olhy Kobylanskoi [Peculiarities of colloquial syntax in the works of Olya Kobylanskaya]. *Naukovyi visnyk Chernivetskoho universytetu : zb. nauk. prats / nauk. red. B. I. Bunchuk. Chernivtsi : Ruta, 2009. Vyp. 475–477 : Slovianska filolohiia. S. 7–15 [in Ukrainian].*
4. Zelenko A. S. Pro deiakii funktsii dialektyzmiv u movi khudozhnoi literatury [About some functions of dialectics in the language of fiction]. *Kultura slova*. 1983. Vyp. 22. S. 39–41 [in Ukrainian].
5. Iermolenko S. Ya. Narodno-rozmovna tradytsiia v literaturno-khudozhnomu movlenni [Vernacular and colloquial tradition in literary and artistic expression]. *Pytannia movnoi kultury : zb. nauk. prats. K. : [b. v.], 1967. Vyp. 2. S. 14–32 [in Ukrainian].*
6. Kulbabska O. Prahmatychni funktsii vtorynnykh predykatnykh syntaksem adverbialnogo typu (na materialy movy tvoriv pysmennykh Bukovyny) [Pragmatic functions of secondary predicate syntaxes of the adverbial type (on the material of the language of the works of writers of Bukovina)]. *Naukovyi visnyk Chernivetskoho universytetu : zb. nauk. prats / nauk. red. B. I. Bunchuk. Chernivtsi : Chernivetskyi nats. un-t, 2011. Vyp. 545–546 : Slovianska filolohiia. S. 272–280 [in Ukrainian].*
7. Kulbabska O. „Pyshu, yak sertse dykтуie...” (Rol Sydora Vorobkevycha v istorii ukrainskoi literaturnoi movy na Bukovyni v druii polovyni KhIKh st.) [“I write as the heart dictates...” (The role of Sydor Vorobkevych in the history of the Ukrainian literary language in Bukovina in the second half of the 19th century)]. *Ukrainska mova*. 2012. № 1. S. 116–130 [in Ukrainian].
8. Tsurkan M. Sotsialno-terytorialni ta sotsialno-kulturni parametry funktsionalno obmezhenoi rozmovnoi leksyky [Socio-territorial and socio-cultural parameters of functionally limited spoken vocabulary]. *Naukovyi visnyk Chernivetskoho universytetu : zb. nauk. prats / nauk. red. B. I. Bunchuk. Chernivtsi : Ruta, 2014. Vyp. 732–733 : Slovianska filolohiia. S. 271–277 [in Ukrainian].*

TEXT SOURCES

I – Lazaruk M. Inavhuratsiia [Inauguration]. Chernivtsi : Knyhy– XXI, 2006. 248 s. [in Ukrainian].

KT – Tarasiuk H. Korotkyi tanets na Videnskim balu [A short dance at the Vienna Ball]. Brovary : Vidrozhennia, 2009. 222 s. [in Ukrainian].

MBS – Mykhailovskyi V. I. Melodiia biloho smutku [Melody of white sadness]. Chernivtsi : Prut, 2013. 408 s. [in Ukrainian].

MN – Matios M. Maizhe nikoly ne navpaky [Almost never the other way around]. Lviv : LA „Piramida”, 2008. 181 s. [in Ukrainian].

N – Matios M. Natsiia [Nation]. Lviv : LA „Piramida”, 2007. – 256 s. [in Ukrainian].

SD – Matios M. Solodka Darusia [Sweet Darusia]. Lviv : LA „Piramida“, 2007. 186 s. [in Ukrainian].